

ნაკადული სასაზღვრო
შურნალი.

ოქტომბერი.
№ 20

1911

წელიწადი მთავრდება
მხირა წლოვანეთში.

შ ი ნ ა ა რ ს ი :

I—გელი, -სურ.	1
II—კურდღელი და ივანიკა,—ლეჰსი შ. მღვიმელისა . . .	3
III—ძალი, კატა და მელია,—(ზღაპარი) გიორგისა . . .	5
IV—ბაყაყი,—(თარგმანი) ჰ. კერმანაშვილისა.	11
V—ჩრჩილი,—(თარგმანი) ელ. ჭიჭინაძისა	16
VI—უტყვი მოწმე,—ს. ჯაფარიძისა	19
VII—სტუმარი ღვთისაა, - (ხალხური ზღაპარი) ნ. კეცხო- ველისა	20
VIII—გასართობი და აღსნა	24

ტფილისი, ელექტ.-მბეჭ. ს. ლოსაბერიძისა, მოსკოვის ქ., საკ. სახლი № 5.

რეპორტი

აქმაფვილთ ჟურნალი

წელიწადი მეშვიდე.

თბილისი, 1911 წ.

224

გ ე რ ი.

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

I—გელი, -სურ.	1
II—კურდღელი და ივანიკა,—ლექსი შ. მღვიმელისა . . .	3
III—ძალი, კატა და მელია,—(ზღაპარი) გიორგისა . . .	5
IV—ბაყაყი,—(თარგმანი) შ. გერმანაშვილისა.	11
V — ჩრჩილი,—(თარგმანი) ელ. ჭიჭინაძისა	16
VI—უტყვი მოწმე,—ს. ლაღიანისა	19
VII—სტუმარი ლეთისაა,—(ხალხური ზღაპარი) ნ. კეცხოველისა	20
VIII—გასართობი და აღსნა	24

კურდღელი და ივანიკა.

კურდღელი მოცანცალებს
სუთთა წკან-წკუნითა,
ვენახისკენ მიძვრება,
ფენ-აგრებით, სკუნითა.

მწვანე კუტი ღობიო
სულ ძთლად გაბტიალა:
ივანიკას აეესო
მოთმინების ფიალა.

იფიქრს: მოთმინება
მეტის-მეტე კმარაო...
ამან რომ აქ იაროს
ასე წარა-მარაო,

სწორედ მშრალზე დაჯრები,
ხელაზირ ცარიელიო;
დრო არის გამოუღო
ქურდ-ბაცაცას ხელიო.

ერთ დღით ეურ-წებანას
ხაუსაფრდა ვაზები.

და საფანტით დასურტიტა
კულ-მკერდსა და ცაზები.

დაცალა ივანიკამ
მოთმინების ფილადა,
აილო და საბრლო
სახლში წააწიალა.

მ. მღვიმელი.

ბაღლი, კატა და მელნია.

(ზღაპარი).

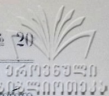

ყო და არა იყო-რბ, ღვთის უკეთესი რბ-
და იქნებოდა, იყო შაშიე მკალობელი
და ღმერთი — თქვენი მწუკალობელი.

სცხოვრობდა ამ ცოდვილ ქვეყანასეგ
სამი ზატოისანი და ერთმანეთისათვის
თავდადებული მეგობარი: მადლი, კატა
და მელია. ცოტა უცნაური-კი იყო ამ-
თი მეგობრობა.

წინაღ კატა და მადლი ერთმანეთის დაუძინებელი ძტრები
იყვნენ, ერთმანეთის დანახვაც-კი ბრახსა ჰტყუნიდათ. საკმარისი
იყო — თვალი მოეკრათ სადმე ერთმანეთისათვის, რომ იმ წამ-
სეუ კატა ხის წვერზედ მოექცეოდა, მადლი-კი მიხატებოდა
ხის ძირს გაცხარებულის კუდის ქვევით და ასტყუნდა ერთ ზურ-
ჭაურს.

— ჩამოდი ძირს, შე ვუკელი-ზარიბუ, შე ქურდ-ბაცაცუ, შე-
ნა! ჩამოდი, ცნასო ერთი, რაც ბიჭი სარ!.. — მაგრამ კატა
ისეთი სულელი არ გახლდათ, ძირს ჩამოსულიყო. იმან კარ-
გად იცოდა, „სადაც არა სჯობს, გაცლა სჯობს კარვისა მა-
მაცისაგანაო,“ ამიტომ არსეინად იჯდა მადლა და უღვამებს

ისწორებდა. მისი არსეინობა, რა თქმა უნდა, ძაღლს უკმაყოფილო ან რასეებდა, მაგრამ როცა ვერას გააწეობდა სოფლმე, თავს და-
ანებებდა. თუ სე ან ბოძი ახლოს არსად დაუსვდებოდა, ჩვენი
კატუნია იძულებული იყო მამინ სელ-ჩართული ბრძოლა გა-
ემართა: მომარჯვებდა თავის კლანჭებს და ორიოდეს ისეთს
უცხუნებდა მურიას შიგ ცხვირში, რომ სულ წკაპ-წკაპს და-
აწეებინებდა სოფლმე.

არცავი მურიამ იცოდა ხათრის შენახვა, იმასაც ბეჭდურ
დაუკებია კატუნას ზურგი და მენჯები!..

მელიასი რაღა მოგახსენოთ?.. ის სომ ტუის მცხოვრე-
ბია... კატა იმას თვალითაც არ ენახა. ძაღლს-კი კარგად იც-
ნობდა. არა ერთხელ და ორჯერ დაუნახავს ფხაჭი-კაღათა
იმის ეგვის გატონებაზედ. ერთხელ კინაღამ შიგ კუდში სტაცა
მურიამ ზირი... იმას რომ დროზედ კუდი გვერდზედ არ გადა-
ეგლო და ამითი არ გადარჩენილიყო, ძაღლი უსათუოდ ჩააფ-
ლებდა კუდში ზირსა და მამინ მელიას ან სამუდამოდ უნდა გა-
მოსთხოვებოდა თავის მშენიერს კუდსა და უკუდო გაქცეული-
ყო, ან არა და თვითონ ჩაგარდნოდა ძაღლს ზირში, და, ვინ
იცის, მამინ როგორ გაუწეწდა და დაუსრესდა თავის ბრივე
ფესებითა და კბილებითა მერიფასს ქათამს.

აი, სწორედ ეს საძი მტერ-მოყვარე დამეგობრდა.

როგორ მოჰხდა ესა?..

ერთხელ მელიას, ჩვეულებისამებრ, მიცუნცულდა საქათმეს-
თან; ჩვეულებისამებრ-მეთქი, იმიტომ რომ უყვარდა საქათმეს-
თან მისვლა. თუმცა სმირად ხელ-ცარბიელი კაბრუნდებოდა
სოფლმე, მაგრამ მანც ძლიერ ესამოფნებოდა საქათმესთან მი-
ასლოვებ:

— ევებ საქათმიდან „ჩიჩის“ სუნი მანც მომივიდეს
და იმით დავსტებუო.

ერთხელ როგორღაც მოჰსდა და ძეღია ზედ საქათმის
სასურავსედ მოექცა: თურმე ის ამოსაგდები იქიდან ახირებდა
ჩამრძის.

მურობ, რასაკვირველია, შეუტეო ეს ემძვობა და იმ წამ-
სვე ეცა საქათმეს. ბუფრი ურბინა გარძემო, ძვგრამ ვერან
განდა.

მერე შედიამ დაუწერა 'სეჟიდ'ის თავისებური მომხიბვლებით და
 ლაზარბაგი.

— ჩემო კარგო მურიაჲ, რა'ხედ ეწვალები, რა'ხედ სწუნ-
 დები? ვისთვის ან რისთვის? სომ იცი, შენი ჰატრონი როგო-
 რი მუნწი არის!.. შე საწვალო, შენ რა გერგება, რომ ქათმე-
 ბი კარგად შეუნახო! მე ვიცი, სვალ ჩინირომას რომ გავიკ-
 თებს, ზირველს კერძს შენ მოგართმევს! შენ ან ძველებს გად-
 მოგვირინა, ან იმასაც არა... ჭკვიანი ძაღლი ხარ, და ეს რო-
 გორ ვერ მოგიფიქრებია? რომ საწვალომ მარე, შენ რა გრჩე-
 ბა, შე საწვალო?—თანაც ჩვენ ნათესავეები ვართ, მგონი ბიძა-
 შვილის-შვილები უნდა ვიუხუთ... და შენ-კი მე მუნსუბები ვი-
 ღაც ორფეხა კაცის გულისათვის!.. მე შენს ადგილას, სულ
 სწვა ნაირად მოვიქცეოდი...

— როგორ მოიქცეოდი, გაიფურაჲ? ჩამოეთრე მანდუდან,
 თორემ, იცოდე, ქულაჯის ნაფლეოებსაც ვუღარ წაიღებ სახლში.

— რაო? ჩამოდიო? შე საწვალო, განა ისეთი სუფელი
 ვარ, რომ ჩამოვიდე და დაგველევინო! ვერ მოგართვი დანი-
 ვრული ბადრიჯანი! რამდენიც გინდა იეფე, მე აქედან ფენსაც
 არ მოვიცელო.

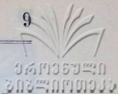
— მაშ, კარგი! იმდენს ვიეფე, რომ ჰატრონს გაუაღვი-
 ძებ, გამოვა და ისეთს დღეს დაგაუენებს, რომ ვაი შენი
 ბრალი!..

— მე კი არა, შე საწვალო, იქნება შენ უფრო ცუდი დღე
 დაგაუენოს...

ძაღლმა ეეფას მოუმატა და საქათმეს გაცხარებული კარ-
 შქმა ურბენდა.

ამასობაში ჰატრონს გაუღვიძა, გახლო კარი და გამოვიდა
 დიდის კეტი.

— აბა, ახლა ნახე, როგორ აგათრეუინოს წელი ამ კე-
 ტით!—ეუბნება ძაღლი.

— მაგასაც ვნახავთ, ვის აათრევენებს...

ამ დროს ჰატრონი მოუახლოვდა საქათმეს. ერთი-კი წაბუტბუტა: „რბ ნახე, შე ოხერო, რომ არ დამძინე მთელი დამე“—ო, მერე შემოუარა საქათმეს კარშემო, მაგრამ ვერაფერი დანახა. გააღო საქათმის კარი და ახლა შიგ დაათვალიერბა, მაგრამ იქაც ვერაფერი ნახა.

ძალელი-კი ამ დროს საქათმეს ებლოტებოდა და თან ძალზედ ჰგეფდა.

— ეს ოხერი გაცოფებულა, თუ რა ღმერთი გასწერო-მია!.. ჩაიღაპარაჰა ჰატრონმა და მერე ორიოდუ ისეთი უცხუნა კეტი მურიას შიგ სურგში, რომ წკაპ-წკაპი დაწეებინა.

— რას იეფეები ტუეილ-უბრალოდ და არ მძინებს!..

წავიდა ჩვენი მურია წკმუტუნით, დაჯდა საბძელთან და დაიწყო ჩვილი თავის ბედსედ.

— რა უბედური ვარ! მე ერთგულებას უწევ და ნახე ჩემი ჰატრონი-კი რითი მიხდის!.. ვაი მე საწუალს, ვაი ჩემ უბედურებს!..

— ანია შენსედ!—ნიშნს უკებდა მელია.

რით ვერ გაიკე, რომ ერთგულება არა ფანდება!

— ახლა მეც-კი ვხედავ, მაგრამ რაღა დროს, გვერდები მთლად დამაღეწეს.

— მე კარვს გირჩევ, — უთხრა მელიამ: — წამოდი ჩემთან ტეეში და იქ ვიცნოვროთ. შენ ჩემს შვილებს მოუარე, უფარულე და მე კიდევ შენ შეგინახავ. საჭმელსა და სასმელს არ მოგაკლებ. ეს ქათმებიც თან წავიყვანათ. სომ იცი, შენმა ჰატრონმა თითო-თითო უნდა დაკლას და მიირთვას, ჩვენ-კი იქ კარვად შევინახავთ. საჭმელსაც ჩვენ თვითონ უშოვით. ტეის ზირას ბეჭი ფეჭვი და ჰური სოესია.

— მერე სიტყვას მამლეე, რომ ქათმებს არაფერს დაუშავებ?! — ჰკითხა ძალელია?

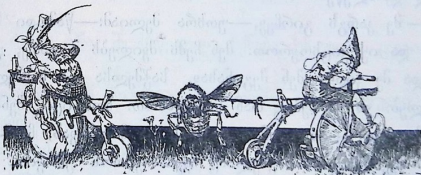
— ვუცადე მედიის ჰატიოსნებს, ვუცადე ამ ჩემს კრძალს კუდს, რომ შინაურ ქათმებს ჰიროს არ ვახლეუბ, და ტუის ქათმებს-კი... ეგ სულ სხვა საქმეა. მე მკონია ამასეუდ არც შენ გამიჯავრდები. და თუ შინაურს ქათმებს რამე დაუძავო, მაშინ ჩამავლე კუდში ჰირი და ისე მათრიე.

— ეგ მე ვიცო, როგორ გათრევე. კარგი, თანახმა ვარ, წავიდეთ. ამ ხმაურობასეუდ ციცუნინამ გამოიღვიძა და თავი მიანება თავის თბილს ლოკინს. ორიოდუე გაიხმორა, მერე თბროს ჩამოუარა: სომ არა დარჩენიათ რა დაუსურაუი კერძი, ან რამე სასუსნაჟიო, მგერამ, მის საუბედუროდ, ვერაფერს წააწუდა და გაბზნაზეულმა ერთი ჯამიც-კი გადმოაგდო და გატყენახლა თბგვეებს დაუწუო მებნა, მგერამ სად იყვნენ თბგვები?— საჭმელი-კი არა. იყო-რა და თბგვეებს რაღა გაამკლებინებდათ!..

ბოლოს ერთი ხარბბუსა-ღა შეხვდა და იმასეუდ იუარა ჯავრი... შეახრამუნა და მერე წავიდა კარედ ახალის ამბის გასაგებად.

გიორგი.

(დასასრული იქნება.)

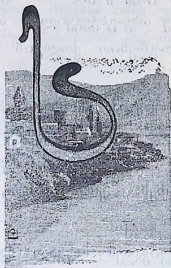

საქართველოს
საბავშვო
ლიტერატურის
საქართველოს
საბავშვო
ლიტერატურის

ბ ა ყ ა ყ ი.

(ვიქტორ ჰიუგოსი).

აღამო იყო. მზე ჩანსვლელად მო-
მხადებუღიყო და სვლამოს ციალი
ჭკრთოდა ცის ტატნობსე. ის იყო
წვიმის ვადაელო და შოსულეიურბუ-
ლი ბუნებს განსვენებს მისცემოდა.

მშვენიერ კზა-ტეკცილსე ჯვრ
ისეუ ვაუმშრალი კუბის ზირას ბა-
ეაეი იჯდა.

კომეაჰო განსვენებს მისცემოდა. დაუჭეიტა თავისი მრკვა-
ლი თვალები და კანსცქეროდა ცასე ჩამავალ მსეს, — კანსცქ-
როდა და ოცნებს მისცემოდა. ბუნების ამ მშვენიერ სურათით
მონიბლული ბაეაეი თავისს თავს ეკითხებოდა: რატომ ევუ-
ლა ესეთივე მშვენიერი არ არის. როგორც მსე? ამისთანა დი-
ად სიმშვენიერესთან ერთად რადაა ამოდენი ტანჯვა და უბუ-
ღურება?

ფოთლებს ნელი შრიადი ვაჭქონდა ხეებსე. ჩამავალ შის
სსოფები ციმციმებდა გუბებში; ფრინველნიც თან-და-თან ჩუმ-

დებოდნენ და იძინებდნენ... საღამო ნელ-ნელა ასურავდა კვერთხის
 ხეწარს არე-ძარეს. მაგრამ ბაყაყი ისევ ისე უნძრევლად
 იჯდა გზის ზირად, უცქეროდა ჩამავალ მხეს და ტებილად
 ოცნებობდა.

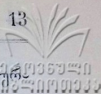
გამოიარა ბერმა, რომელსაც კრიალოსანი და მოწულების
 შესაკრები წიგნაკი ეჭირა ხელში; დანინა ბაყაყი და, ზი-
 ზლით აღვისილი, თავის ფეხსაცმლის მძიმე ქუსლით შესდგა
 ზედ თავზე საწვალ ბაყაყს.

გამოიარა უმაწვილმა, ლამაზმა ქალმა. კულხე მშვენიერ
 უვაგილების ზატარა თაბკული ჰქონდა გაკეთებული. რომ დანი-
 ნანა ჯერ ისეც სასიხლარნი და მერე თავ-გაჭყქელი ბაყა-
 ყი, განაყოლა და სასიხლარი დმეჭა-გრესით ქოლგის წვე-
 რი ჩაჭკრა მივ თვალში.

მერე ოთხმა ფრინველებივით უდარდელმა მოწაფემ გამო-
 ირბინეს. ბაყაყი ნელა მიათრევდა შარა გზასე გაჭყელილი
 თავს და მიემურებოდა ბალახებისკენ დასამალავად, მაგრამ
 ბაჭუმებმა დანინაეს და ყვირილი მორთეს: „ერთი დახეთ, რა
 სასიხლარია! მოდი მოგვლათო“!..

ოთხთავე სიცლი-სარსართ მისცვიდნენ საწვალ ბაყაყს
 და ცემა-ტევა დაუწყეს. ამხანაგები აღტაცებაში იყვნენ მო-
 სულნი და უდარდელად სარსარებდნენ. ბაყაყი-კი სისხლისა-
 გან იცლებოდა. საწვალ ქვეწარმავალი! სრულიად არა და-
 უშავებია-რა. ეგ იყო მხოლოდ, რომ ბუნებას ეკრე სასიხლა-
 რი ვაჭინა.

სისხლით იცლებოდა, მაგრამ მანც მიეჩარებოდა ბალა-
 ხებისკენ. ერთი ბაჭუმი მოსვენებას არ აძლევდა: რეინის ჯო-
 სი ეჭირა და განუწვევტილად უქაზუნებდა. რამდენსაც-კი დაარ-
 ტებდა, საწვალ ბაყაყი ზირიდან ქაყს უძებდა. ბაჭუმები

სისარულით უვიროდნენ: „ერთი დასედეო, ბრანდებს! თუკრ...
თხება!.. რანაირ კაბრანდა!..“

ბაყაემა რის ვაი-ვაგლანით, როგორც იყო, მიატანა ბალახებს. ახლა-კი უფრო სახისლარი გამსდარიყო: სისხლი ნაკადულივით დიოდა მის ჭრილობიდან; თვალ-გადმოკუჭული, კაბრტყელებულ თავს და მოკლეჯილ ფეხს ძლივს მიათრეგდა; მაგრამ მანც მიისწრაფოდა ბალახებისკენ. იტანჯებოდა სწული და სიკვდილი-კი არსად იყო. ეტეობა, სიკვდილიც არჩევს კარგსა და სახისლარ არსებას.

ბაყაემა გადვიდნენ ბალახებში, — უნდოდათ ბაყაე დაეჭირათ. მაგრამ იმან უსხლიკუდა, გზას შეუსვია და ტალახიან გუბის ნაბირას შეჩერდა. დაღლილ-დაქანცულმა, დატანჯულმა, თავ-გაჭყლეტილმა, ფეხ-მოკლეჯილმა ბაყაემა ვეღარ შესძლო მეტი სიარული და წუმბეში მეტის-მეტ სიამოვნებით ჩაეშვა.

ბაყაემა ალტაცებაში იყვნენ მოსულნი: ეს კარგი სათამაშო ვიზოვნეთო!.. მეტის სისარულით აღარ იცოდნენ, რა ექნათ: სარსარებდნენ, უვიროდნენ და დასტოდნენ. მოხრდილები ჰატარებს უვიროდნენ: „ერთი, აქეთ მოდიო, აქეთ!.. რა ბირუტყვიან!.. ერთი ფეხს დასედეო, ფეხსა!“

— იცი, რა გითსრათ, სთქვა ერთმა ამხანაგთაგანმა: — მოდი, ავილოთ ერთი დიდი ქვა და სულ გაჭყელილოთ.

მართლაც ერთი ამხანაგთაგანი მაშინვე გადაქცა ქვის მოსაძებნად, დანარსენები თვალს არ ამორებდნენ სახისლარ ბაყაეს, რომელიც ასე ძლიერა სძულდათ. ის-კი თავგანწირულებით შესცქეროდა ბაყაეებს, რომელთაც მის კარმეშო მოყვართ თავი და სარსარებდნენ.

მათი ამხანაგიც ძალე დაბრუნდა და თან მოათრია ვეებერთელა ლოდი.

— აბა, ახლა მიცქირეთ!— შესძახა თავის ამხანაგებს ქვის დასარტყელად მოემხადა; მაგრამ ამ დროს გზასე მძიმედ დატვირთული ურემი გამოჩნდა, რომელსაც ბებური ჯორი ძლივს მიათრევდა. შორი-ახლოს ჰატრონი მოსდევდა „ჭაცეს“ მასილით და მათრახის ცეკით. გამდარი, კოჭლი და დაუძლურებული ჯორი შესაბრალისის შეხედულაობისა იყო. გულის ფანცქალით ელოდა საცოდავი დანიშნულ ალაგას მისვლას და იმ წუთს, როდესაც ჩამოხსნიდნენ ბარგს, შეეძლებოდა დაწოლა და დაქანცულ-დაწუკუტულ ფესებს მოახვეწებდა. ყოველი ნაბიჯი ბოლო-და ეგონა. მიდიოდა, საწვადი, ფორსილით და ძლივს მიათრევდა ბარგს; ჰატრონი-კი ღანძვითა და ცემა-ტეკვით მიერეკებოდა. ჯორის დადარდიანებულ თვალებში მორჩილება იხატებოდა. ეს ატალახებული იყო. საწვადი ჯორი ქოქინებდა, გუკონებოდათ—კენისისო, ჰატრონი-კი უუვიროდა და მათრახს უჭაბუნებდა გვერდებში.

ბავშვებმა რომ გაიგონეს ურემის ჭრიადლი და მათრახის ჯაბუნა, მოიხედეს და ურემი დაინახეს.

— დაიცა!— შესძახა ერთმა:— ქვა არ დანარტვა! აკერ ურემი მოდის, კადუკლის და განჭეულტს!

ბავშვებმა ურემს ცდა დაუწუეს და თან თვალს არ ამორებდნენ ამ უბედურ დღის გაჩენილ ბაყას.

ჯორი ნელ-ნელა უახლოვდებოდა წუმძეს, სადაც ბაყა იყო. როდესაც დაინახა თავისსე უბედური, დამცირებული და გათახსირებული არსება, შეებრადა, დაღუნა თავი და დასუნა. მოიკრიფა უკანასკნელი ღონე. უურადლება არ მიაქცია ჰატრონის „ჭაცეს“ მასილს; როგორც იყო, შეახერა ურემი, რომელსაც ის იყო უნდა გადაეკლა ბაყასე და გაეჭედიტა, გვერდსე მიატრიალა და საწვადი ბაყაი სიკვდილს

გადაარჩინა! საწყალ ჯორსკი ცემა-ტემა მანც ზრ ამორტაქინსუნი
და შიდიოდა ნელ-ნელა თავის გსასე.

ბავშვები განცვიფრდნენ.

ერთ მათგანს, რომელმაც ეს ამბავი გადმოიცა,—სელი-
დგან ქვა გაუვარდა.

პეტრე გერმანაშვილი.

ჩ რ ჩ ი ლ ი.

ა ასირებული ხარ, დედანემო! ამ მშვენიერ თბილსა და მზიანს დღეში ჩვენის ძველის ტანისამოსის გამხურება მომინდომე; განა შემოდგომაზედ-კი ვერ მოასწრებდი მაგების დაბურტყა-დაწმენდას? ახლა სომ ისე ცხელა, რომ ეკ ტანისამოსი დიდხანს აღარ დაგვჭირდება ჩასაცმელად!—ასე ელანარაკებოდა რვა წლის ზატარა ცქრიალა გოგონა ქეთო თავის დედას და თან ეხვეწებოდა, წამოძეე სეიფანში ვაზილები დასაგუფადაო.

— არა, შვილო, — უნასუს დედამ: — წამოგვეყვი არა, სჯობს შენც დარჩე და მომეხმარო; უნდა დაუახქარო ამ ტანისამოსის დასუფთავება და შეეინასო, თორემ ჩრჩილი სულ გააფუჭებს.

დედამ ამ დროს ამოიღო დიდი ეუთიდგან ბეწვის ქუდი და აჩვენა თავის ზატარა ქალს. ბეწვი ქუდს ბევრგან გადასცლოდა და მის ადგილას მოსჩანდა რაღაც მოძრავი თეთრი ჩხირები. აი, ეს ზაწაწა მატლებია, შვილო, რომ აცლის ბაღანს ბეწვეულობას. კიდევ სასწრდობენ ბეწვეულის ბაღანით და საცხოვრებელ სახლსაც იკეთებენ; ამ სახლს მუდამ თან დაატარებენ, საცა უნდა წავიდნენ; ასე იმიტომ იქცევიან, რომ გაჭირების დროს თავი შეაფარონ.

საიდან გახნდნენ, დედა, ეს ძაღლები ამ ქუდში? რად ხარხარებდათ და მამას მშვენიერ ბეწვის ქუდი ძაღლებთან ერთად უთმია!

— შვილო, ეგ ძაღლები უთმია კი არ ეოფილან; უთმია სრულებით სუფთა იყო, მაგრამ საქმე აი როგორ არის: ქუდი დიდხანს ეკიდა საკიდელანსე და აი, სწორედ მაშინ ერთგვარმა ზატარა ნაცრის-ფერმა ზეპელამ, რომელსაც ჩვენ ხრჩილს ვუძახით, ჩასდო შიგ ურცხვუი და უამრავი კვრცხვები და ქუდის დაბერტვა-კი, როგორც ჰხედავ, დაგვიწვიებია. კვრცხვებისაგან-კი გამოიჩვენა აი ეს ძაღლები. ეს ქუდი ახლა სრულებით გაფუჭებულია, მამა-შენს აღარ გამოადგება, რასაკვირველია. თუ გინდა ამოუჭრი იმ ადგილებს, სადა ძაღლებია და ჩაუდებ შენს ზატარა უთმი; ნახე სოღმე ეოჟელ დღე და მალე, სულ მალე დაინახავ ცუდილებს.

დედა მართლაც ასე მოიქცა, ჩაუდვა ძაღლებიანი ბეწვის ნაჭერი უთმი ქეთოს. ქეთომ ეს უთმი თაჯის ოთხსმი შეინახა და გულ-მოდგინედ დაუწყო შუკლად დედას: ჰბერტვავდა ქურქებს, ზაღტოებს, შაღის კაბებსა და საბნებს.

სამ დღეს შემდეგ, ქეთომ შეამჩნია უთმის კუთხეებში რაღაც ობობას ქსელის მსგავსი. ქეთო პრიულ დაუკვირდა, ცნობის მოყვარულობა აღემრა და ერთი ამ ქსელთაგანი კიდევ განია: შეამჩნია შიგ ზატარა, მინაკის-ფერი ჭურჭი, რომელიც გაუნძრევლად იწვა; ჭიები ამ დროს უთმი აღარ იუხენ, იყო მხოლოდ მათი კასდილი ზერანკები.

— ეს ჭურჭები, — უთხრა ქეთოს დედამ: — რომლებიც არიან ახლა ქსელში კახუელები, ასე დაჩებთან უმომრად მომავალ წლის კახაფრულადის; ამიტომაც შეკიღია უთმი შეინახო საღმე უფრო მივარდნილ ადგილას. ქეთო სწორედ ასე მოიქცა.

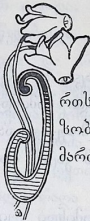
კახაფხულზედ მოესმა რაღაც ასირებული ხმურობა
 თიღამ. როცა აჭნადა ეუთს თავი, დაინახა რამდენიმე ზატარა
 ნაცრის ფერი ზეჟელა, რომელთაც ცოტათი აქროს ფერი
 დაჰკრავდა. ეს ზეჟელები წინადაც ენახა და ახლა ჩრჩილს
 უძახდა.

ელ. კიკინაძე.

უ ტ ყ ვ ი მ ო ჯ მ ე .

რთს კაცს ღამე ცხენი მოჰმარეს. ზატრონს ერთს მუ-
სობელზე ჰქონდა გუმანი და კიდევ უჩივლა. მოსა-
მართლემ ჰკითხა:

— დაინახე, ამ კაცმა ცხენი რომ მოგმარა?

— არა, ბატონო! რომ დამენახა, დაჟანებებდი?—

მიუგო ზატრონმა.

— მოწმე გეაფს ვინმე?

— მოწმე... შეაფს, ბატონო, მხოლოდ აქ არა შეაფს,
კთხოვთ საქმე ვადანდოთ და შემდეგისთვის მოგიუფანთ.

დანაშნულ დროს კამოცხადდა მოძივანი და მოსამართ-
ლეს მოახსენა:

— მოწმე მოგიუფანე, ბატონო, მაგრამ აქ ამოხვლა არ
შეუძლიან, ესომი განლაჟოთ და თითონ მობრძნდით.

მოსამართლე კავიდა ესომი მოწმის ჩვენების ჩამოსარ-
თმევად

მოძივანმა ვირი უჩვენა და მოახსენა:

— იმ ღამეს, როდესაც ცხენი მოგმარეს, იმ ცხენთან ეს
ვირე ება და ამას თუ ეცოდინება, — მოახსენა დადარებულმა
მოძივანმა.

ს. დადიანი.

სტუმარი - ღვთისაა.

(ზღაპარი).

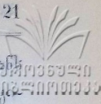
ეო და არა იყო რა, იყო ერთი კაცი. ამ კაცს ღმერთი სწავლობდა: ერთი კოდი სიძინდი რომ დაეთესა, ერთი ათასად მოუვიდოდა. ეს კი იყო, რომ სიძინდის მეტი არა ებადა-რა. ამ კაცმა მოინსმო თაყვისი შვილი და უთხრა:

— წადი, შვილო, და ვაჭარი იმოყე, რომ სიძინდი ივიდოს და იმ ფულით მროსა ვივიდოთო.

შვილმა გაუგონა მამის და წავიდა. თითონაც არ იცოდა, სად ან ვისთან წასულიყო. კარგა ხანს იარა და ბოლოს მივიდა ერთ მეკომურთან. მეკომურმა კარგად მიიღო მესაჭერი, მოეწონა კიდევ, გამოჰკითხა ვინაობა და გულში გადასწვიტა, ჩემს ქალსე ვვარს დავეწრო, მაგრამ ამას ერთმა გარემოებამ სელი შეუძალა. მეკომურთან მოვიდნენ მესაჭური, რომელნიც სიძინდის შეიღველნი აღმოჩნდნენ. მეკომურის სტუმარმა უთხრა, მე მაქვს განსაყიდი სიძინდიო და სულ მცირე ფასად დაუფასა. რასაკვირველია, ვაჭრებს განხარდათ და წაჰქეცნენ.

აჰკიდეს ჯორ-აქლეებს სიძინდი, მისცეს ფული და წავიდნენ. ამ ბიჭმა მოუტანა მამას ფული და უთხრა:

— მე სომ სიძინდი გავეიდე. წადი ახლა შენა და მროსა ივიდეო.

კაცი გამოეთხოვა ცოლ-შვილს და წაჰვიდა. დიდს ხანს სიარულს შემდეგ, მივიდა ერთ უდაბურ ტყეში, დამდებოდნა დეც; რა ექნა ღამე? ამ საძინელ ტყეში სომ არ დარჩებოდა, სადაც ფრინველნი რკინის ნისკარტიანები იუვნენ და საძინელის სმით გაჭკიოდნენ. ნადირნი სომ, თქმა არ უნდა, უფრო საძინელნი იუვნენ. რა ექნა ამ საძინელ ტყეში, თითონაც არ იცოდა. ბოლოს დანახა ცეცხლი, რომლის ალი ცასა სწვდებოდა, გადიწერა ზირ-ჯვარი და განწია იქითკენ. მივიდა და რა დანახა? ერთი ბებერი ას-წლოვანი მუსებით ცეცხლს აჩენდა. ჯერ შექმინდა, მაგრამ ბოლოს გაჭებდა და მივიდა, მისცა ღვთის სალაბი და ქუდი მოუხადა.

ბებერმა უთხრა:

— ღვთის სალაბი არ მოგცა, კბი ლუკმა ივაჟ, მაგრამ ახლა რაღა იქნება, ჩემი შვილი ძაღვ მოვა და შევჭამს, მღვწია, ადამიანი ძალიან ეჯავრება; ამიტომ უნდა დავძალო.

ბებერმა მართლა დაჭმალა. რამდენსამე ხანს უკან, მოვიდა ბებრის შვილი—მღვწი; ისეთია, თვალს ძლივს აუწვდენ, იმისთანა ძაღვია ნავალზე სულ ხაროებს არჩენს, ერთ იღლიაში უჭირავს ათას წლოვანი მუნა, მეორეში—ხანადირევი. ვინ იცის, რა ცხოველები იყო. მოსვლის უძალ დამძახა:

— ადამიანის სუნი მეცა.

— შვილო, ერთი ადამიანი მეავს დამალული, ღვთის სალაბი მომცა და იმიტომ არ შევჭამე, თორემ, აბა, რას ვაუშვებდი.

— რადგან ღვთის სალაბი მოუცია, არც მე შევჭამ.

ბებერმა გამოიყვანა ეს კაცი სამალაჟიდან. კაცმა ღვთის სალაბი მისცა.

— ჩემის შიშით, ცაში ფრინველს ვერ ვადუფრენია და დედამიწასე ჭიანჭველას ვერ ვაუვლია, მენ როგორ მოხვედო

ჩემს საბრძანებელში და ან ისეთი რა გავიჭირდა, რომ ვამოხვედი? — ჰკითხა მღვდმა.

— ძროხის სასუიდალად წამოვედი, — უთხრა კაცმა.

— მე ძეგვს ერთი ძროხა, წელიწადში ორ სბონ იკებს, წაიუებანე, სუთი წელიწადი გუაგდეს, მეექვსეს მე მოვალ და სამს სიტუვას გეტივი, თუ ვერ გამოიციან, შენც შეგვამ და შენს ცოლშვილსაც. თუ გამოიციან და ღმერთმა მოგანძროს.

— კარგი, — უთხრა კაცმა და ძროხა წამოიუებანა.

გავიდა სუთი წელიწადი. კაცი დაჯანჯრიანდა.

— ახლა მოვა მღვვი და შეგვამს, — იძანდა თავისთვის. მაგრამ ღმერთი ვუვლვან არის.

— მოიწვია ღმერთმა ანგელოზი და უთხრა:

— წადი იმ კაცთან, რომელთანაც ამაღამ მღვვი მივა და ის სამი სიტუვა შენ აუღსენი.

ჩამოვიდა ანგელოზი დედამიწასე, მიიღო ადამიანური სხე, მივიდა იმ კაცთან და სთხოვა, ღამე გაძათუვებინეო, მაგრამ კაცმა, სასლში შეშუების მაგიურად, გააკდო. ანგელოზი ავიდა ღმერთთან და უოველივე უამბო.

— კიდევ წადი, — ბრძანა ღმერთმა: — და თუ კიდევ ისე მოიქცეს, ამოსწვიტე.

ანგელოზი კიდევ მივიდა.

კიდევ უნდოდა გაეგდო კაცს, მაგრამ ცოლმა უთხრა:

— იქნება მაგან იცოდეს იმ სამის სიტუვის აღსნა, შეუშვათ სასლში და ვთხოვოთ აღსნას.

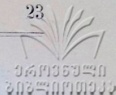
კაცი დასთანხმდა. მართლაც, როცა უამბეს ვუვლაფერი, ანგელოზმა სოქვა:

— მე აუღსნი სამსავე სიტუვას.

შუა ღამე რომ შეიქმნა, მოვიდა მღვვი და დაიძანა:

— მსადა სარ თუ არა?

— მსადა ვარ,— იყო ჰასუსი.

— ერთი რა არის?

— ღმერთი.

— ორი?

— თვალი.

— სამი?

— სამი არის სამი სახე ღმერთისა.

— ღმერთმა მშვიდობაში მოგანძაროს ჩემი მოწყმეული ძროსა,— სთქვა დეემა და გადიკარვა ცხრა მთას იქით.

— დევი წავიდა,— სთქვა სტუმარმა ანკელაშმა:— როდესაც უნდა მოვიდეს სტუმარი, უნდა მიიღო, კარგად უნდა დაუხვდეს, სტუმრისთვის თავი უნდა დასდო. სტუმარი ღვთისა.

სთქვა ეს და გაბრწყინებული აფრინდა მადლა. ეს კაცი-კი მას შემდეგ ისეთი ჰურ-მარილიანი შეიქნა, გამჟღეული რომ დაენახა, სახლში იწვევდა.

მთას ურეძი ავაგორე,
წამოვიდა გორებითა;
აქ სიცოცხლით გამიძენით,
საიქოს—ცხონებითა.

ელასა, მელასა—
მილი გაამოთ ეველასა.

ნიკო კეცხოველი.

შ ა რ ა ლ ა.

ხირვეული განლაგო ფრინველი,
ღამ-ღამით ტყეში დაფრინავს;
ბუჩქიდან ბუჩქსე გადადის,
სშირად მთელ ღამეს ზრ სმინავს;

მეორე განლაგო ცხოველი,
მუძა, გამრჯე, მშრომელი:—
გლეხს შველის, გლეხთან მუძაობს,
გლეხისთვის მძა, მშობელი...

ზატარავ! ორივე ერთად
ზრის ნაწილი სსხლისა,
შიგ სშირად ცეცხლსა ზნთებენ,
შიგ დადის ბოლი ცეცხლისა.

მე-19 №-ში მოთავსებულ ჩაბუსის აღსნა:

ბუში სულ ევკლა ბსუისო — ფუტბართან ევკლა ტუისო.

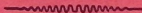
„ნაპაღული“-ს რედაქციაში

და

წერა-კითხვის სასოგადოების წიგნის მაღაზიაში

იეიდება შემდეგი წიგნები:

- 1) ზღაპრები ვილჰელმ და იაკობ გრიმისა. — ფასი. 30 კ.
- 2) ტომის თავგადასავალი, — თხზულება მარკ ტვენისა,
ფასი . . . . . 50 კ.
- 3) რას გვიამბობს ოთახი, — თხზულება ავენარისისა,
ფასი . . . . . 20 კ.
- 4) დასურათებული ასაწყობი ანბანი, — ფასი. 1 მ. — „
- 5) სკრუჯი და მარლდი, — საშობაო მოთხრობა ჩარლზ
დიკენსისა, ფასი. . . . . 25 კ.
- 6) დასურათებული საყმაწვილო მოთხრობები — ჰ. ჯ.
ანდერსენისა, ერ. სეტ. ტომპსონისა, გ. ინსაინი-
სა და რ. კიბლინგისა. ფასი . . . . . 30 კ.
- 7) სამშობლო ბუნების სარკე, დასურათებული სა-
ყმაწვილო მოთხრობები, — ივანე ელიაშვილისა
ფასი. . . . . 30 კ.
- 8) აშს. „ცისკრის“ გამოცემა: — ლევ ტოლსტოის მო-
თხრობები, ფასი . . . . . 5 კ.
- 9) შობა, მოთხრობა გურიის ცხოვრებიდან, — ნინო
ნაკაშიძისა ფასი, ... 5 კ.

მიიღება ხელის მოწერა

1911 წლის იანვრიდან 1912 წლის იანვრამდინისათვის
საქმაწვილო სურათებიანი ჟურნალი

ნაკადული

წელიწადი მთავრდება

წლიურ ხელის მომწერლებს მიეცემა:

24 წიგნი ჟურნალი „ნაკადული“ მცირე წლოვანთათვის **12** წიგნი ჟურნალი „ნაკადული“ მოზრდილთათვის.

გარდა ამისა 1911 წლის ხელის მომწერლებს საჩუქრად მიეცემა:

I. ლევ ტოლსტოის მოთხრობა: **ბავშვობა და სიძაჩე***, თარგმანი, ლევ ტოლსტოის სურათით და ბიოგრაფიით, II. **„ჩაუღმოსხრობათა კრებული“**.

ჟურნალს ხელმძღვანელობას უწევს საგანგებოდ არჩეული სარედაქციო კომისია.

ფასი ჟურნალისა: წლიურად ხუთი მანეთი. ნახევარს წლით სამი მან. სამი თვით ერთი მან. და ათი შუერი.

სამზღვარ კარედ: წლიურად შვიდი მანეთი. ნახევარ წლით ოთხი მან.

მცირე წლოვანთათვის 24 წიგნი სამი მან.—მოზრდილთათვის 12 წიგნი სამი მან.—ხელის მოწერა მიიღება წლიურად და ნახევარი წლით. ფულის შემოტანს შეიძლება ნაწილ-ნაწილად.

ხელის მოწერა მიიღება:

- 1) „ნაკადულის“ რედაქციაში, გოლოვინის პროსპ., ზუბალოვის სახ., № 8, ყოველ-დღე 9 — 2 საათ., სამშაბათობით საღამოთი.
- 2) წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში, სასახლის ქუჩა, სახლი თავად-აზნაურობისა.

ნაკადულის რედაქცია სთხოვს ხელის მომწერთ:

ვისაც ჟურნალის ნომრები დააკლდება, მიმართონ აგენტს ანუ რედაქციას, არა უგვიანეს ერთის თვისა.

რედაქტორი ნინო ნაკაშიძე
გამომცემელი თაგ. პ. ი. თუშანოვილი.